

“... L'OCASIÓ FA L'HOME LLADRE ...”

També amb aquesta manera de diure mos trobem davant de un ensenyament que no necessitat de massa explicacions, en quant és una manera de diure i un proverbi, coneixuts arreu del món i que fan part de la cultura de tots els pòpuls.

Naturalment no és el cas de qui roba per fam o per vici o encara més per malaltia!

És una manera de diure que va clarament més enllà i focalitza un problema de moralitat social. El significat és a bastança clar, també si a voltes hi ha un evident temptatiu de minimitzar el problema amb interpretacions benèvoles o que ne disminueixen la gravetat.

De fet al terme “ocasió” a voltes li donem el significat de “necessitat”, “fatalitat”, o de “ineluctabilitat” per crear un àlibi o per donar una justificació a accions, situacions o maneres de fer que

sabem injustes, immorals o poc correctes

Un problema social que, naturalment, és sempre existit i toca qui, persones o entitats, se troba en condicions o en situacions de ésser en contacte o administrar béns de altri i, conseqüentment, de abusar de aquesta responsabilitat utilitzant-los per interès o utilitat personal. Con tots sabem, en els últims decennis, és un fet que s'és verificat sobretot en l'àmbit de la cosa pública. Les justificacions del llenguatge i de la mentalitat corrent són tantes: “Cosa vos fer! S'és trobat a mig! S'és trobat amb les mans en pasta! Quan se troben en mig de la mel, cadaú se llingui los dits! etc...”.

Totes expressions que en una manera implícita volen donar una justificació a un comportament deshonest, quasi amb gelosia que no l'havem pogut fer

nosaltres, i amb l'esperança que un dia o l'altre també nosaltres nos puguem trobar en la mateixa situació o “ocasió”.

Així com amb altres justificacions se exprimeix una mentalitat de fatalisme davant a una situació o una plaga social a la qual no és possible posar o trobar remei: “Cosa vols, los lladres, de què món és món, són sempre existit i sempre existiran!”. És però un fatalisme aparent, i sobretot és una manera quasi hipòcrita de mirar amb ulls de comprensió i provar a ésser pietosos i comprensius amb qui és deshonest. De fet és més una manera de pensar egoista o més encara una voluntat de no fer res perquè la societat sigui millor i sobretot tenguin més respecte de la cosa pública.

Vito Loy